17. Jan. 1957

FACTS

Date:
17. Jan. 1957

Page number:
Dagbog 1957 I s. 8-9

8-1-57.

I dag har jeg været helt godt i gang med arbejdet. Det kan være at man faar mere udaf bare at lave noget – produceren – selvom det saa skulle være helt – hen i vejret. Min begavelse, ligger i hvert til fælde saa meget paa det intuitive at jeg først nyttig kan se hvor jeg er henne naar der sker noget – ved Hoanden – naar jeg produceren – ~~for~~ megen filosofere lammer mig – hand-ling skal der til.

17-1-57.

I disse dage har jeg siddet og leget med udkast til indbydelse og det morer mig meget. Det er jo for det første helt frit og uhøjtidelig, men hvor er det dejligt at arbejde med denne begrænsning i sort-hvid- en dejlig kraftig vitning. Det er inspirerende at sidde og improvisere med Bogstaverne, flytte rundt paa størrelserne og formerne. Maaske det er her min vender ligger disse fri og alligevel figurative former – ja jeg har flere gange vagt opleret proportionernes poesi digesom de fik en blidhed og dybde i al deres til synelodende geometri. Jeg tror efter dette at jeg skal

skrælle det figurative element helt ind til det grundform jo saa det bliver et tema og saa kan jeg, om jeg saa maa sige, fantaserer over dette tema. Det kan være tyulet, lygtepælen, høje og rundpullede hatte, vinduer, u.s.v. der kan være temaet det kan være alt.

Set bog om Hill, dejlig maler trods det at han er meget romantisk.

Set artikel om kinesisk Calligrafi – der er noget der perselstrøjets poesi-kraft, rytme

[illegible]

18-1-57

Jeg har haft det saadan i lang tid at den fysiske opvaagen om morgenerne har været modbydelig. Ikke præget af den forynggende friskhed som man husker (eller mener at huske) fra barndommen og den tidlige ungdom. Det er som at se ind i et uendeligt farveløst tomt rum, en lige fraflyttet lejligheds tomhed, en tomhed man føler sig afmægtig at fylde. Man er groa, nej ikke groa, for det er dog en klang et haab en forsaatse, nej komplet og aldeles farveløs er man, i hver en fiber, i øjne og aandedrag. Det eneste der røre sig i denne farveløshed, denne stadig monotone kvalme, er længslen, der hvideløs og hjemløs flakker rundt i sit lukke af farveløshed, en længsel efter sol